

RUIS

FEBRUARI 2011 - 66

MAANDELIJKS MINIMAGAZINE ROND NIEUWE MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | WWW.RUISMAGAZINE.NET

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw

c/o Ruis

Koning Boudewijnstraat 50

9000 Gent

Belgium

T/F : +32 486 200 101

www.kraak.net | www.ruismagazine.net

ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Piet Ruis

EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille,

Oryza Parmentier

REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin,

Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt,

Dave Driesmans, Bart Gielis, Gerard Herman,

Bert Huyghe, John Humblet, Niels Latomme,

Sven Schlijper, Hans van der Linden, Mik Prims,

Pim van der Graaf

ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis

VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN

cover: Bert Huyghe

Wouter Vanhaelemeesch

Bridget Hayden

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

03/02 Vooruit Gent
The Vaselines (uk)

03/02 Studio Loos Den Haag
Dagora (nl), City Hands (nl), Every Bolt
Rumbling (nl)

03/02 Any Records Den Haag
.RORO & PQ (nl)

03/02 Incubate Tilburg
Ignatz (be), Cam Deas (uk), Shackleton
(uk)

04/02 Compilothèque Brussel
.RORO (nl)

04/02 Bar Venetië Antwerpen
Teengirl Fantasy (usa)

05/02 BELGIE Hasselt
Mon-O-Phone (be), Perverted (be),
Phlitman and Kang (be)

05/02 Kikker Utrecht
Wooden Wand (usa), Ryan Francesconi
(usa), Zwerm (be), Cam Deas (uk)

06/02 AB Brussel
Wooden Wand (usa), Ryan Francesconi
(usa), Kiss The Anus of a Black Cat (be)

09/02 Magasin 4, Brussel
Disappears (usa), Köhn (be)

09/02 Video Gent
Ping Pong Tactics (uk)

09/02 Smeraldina-Rima hq Gent
Cam Deas (uk)

11/02 La Malterie Lille
Rivulets (usa), Library Tapes (se)

15/02 Recyclart Brussel
Ernst Reijseger & Teun Verbruggen (nl/
be), Paolo Angeli & Pak Yan Lau (it/be)

18/02 B50 Gent
KRAAK: Charlie Parr (usa), The Urfp Lanze
(be)

18/02 STUK Leuven
Biosphere (no), Oubys (be)

19/02 Netwerk Aalst
Richard Youngs (uk), Ignatz (be), Edgar
Wappenhalter (be)

20/02 STUK Leuven
Displaced Sounds: Frederik Croene (be)

28/02 The Pits Kortrijk
Tyvek (usa)

04/03 4AD Diksmuide
Boduf Songs (uk), Vertical Low (be)

05/03 Netwerk Aalst
KRAAK Festival met: Lil B (usa), lasos
(usa), Call Back the Giants (uk), Catherine
Christer Hennix (de), Bridgt Hayden
(uk), Thomas Bloch (fr), France (fr), The
Beautiful Band (be), Floris Vanhoof (be),
Mother of Fire (usa), TwinSisterMoon (fr),
Arthur Doyle (usa), Bryce Beverlin II (usa)
+ films

WOORD VOORAF

Maskerharings Repliek

Niels Latomme

Geachte mijnheer Van Vliet,

Laat ik maar met de deur in huis vallen: u bent dood. Gestorven na jaren van afzondering in de woestijn. In tegenstelling tot een Toearegrebel die roemloos neergeschoten wordt in de Sahara door een lid van het regeringsleger, kraaide naar uw sterven meer dan één haan.

Rond uw dood ontstond een verdichting: het nieuws bereikte ons niet via geijkte en officiële kanalen zoals televisie, nieuwssites of muziekzines zoals Pitchfork, maar via statusupdates op Facebook... Mijn reflex, als kritisch lid van een hogeropgeleide middenklasse: dubbelcheck die bronnen! Ik googelde 'Don Van Vliet' en 'Captain Beefheart'. Nergens vond ik iets, behalve dat Twitter tegenwoordig geïmplementeerd is in de zoekresultatenpagina van Google. Als op eenzelfde moment massa's 'Don Van Vliet R.I.P.'-tweets de wereld worden ingestuurd, dan zullen die wel kloppen, niet? Maar nergens een officieel overlijdensbericht te vinden. Pas twee dagen later verschenen in kranten in memoriae over uw persoon. User generated nieuws pakte officiële media in snelheid. Niets nieuws onder de zon: wandel als een vreemde in een willekeurig boerengat, en de roddel zal u vooruitlopen. In Centraal-Afrika bestaat Twitter al eeuwen in de vorm van spleetrommels waarmee berichten over ettelijke kilometers worden verzonden. "Witte apen zijn geland - trom trommelde trom - op de oever - trom - pas op: - trommelde tromtrom - 't schijnt dat ze stinken!"

Een tweede verdichting: Krantenartikels over uw persoon dienden met een grof vat zout genomen te worden: eminente persoonlijkheden uit onder andere de Vlaamse muziekwereld werden gevraagd het over uw erfenis te hebben. Ze hadden het over zichzelf en impliciet over hoe experimenteel hun eigen halfbakken belgopop schijnt te wezen. "Het schijnt dat Franske van hiernaast graag drinkt en rookt, allez, ik wil daar niets over zeggen ze..., maar naar 't schijnt hebben ze hem gezien in het glazen straatje."

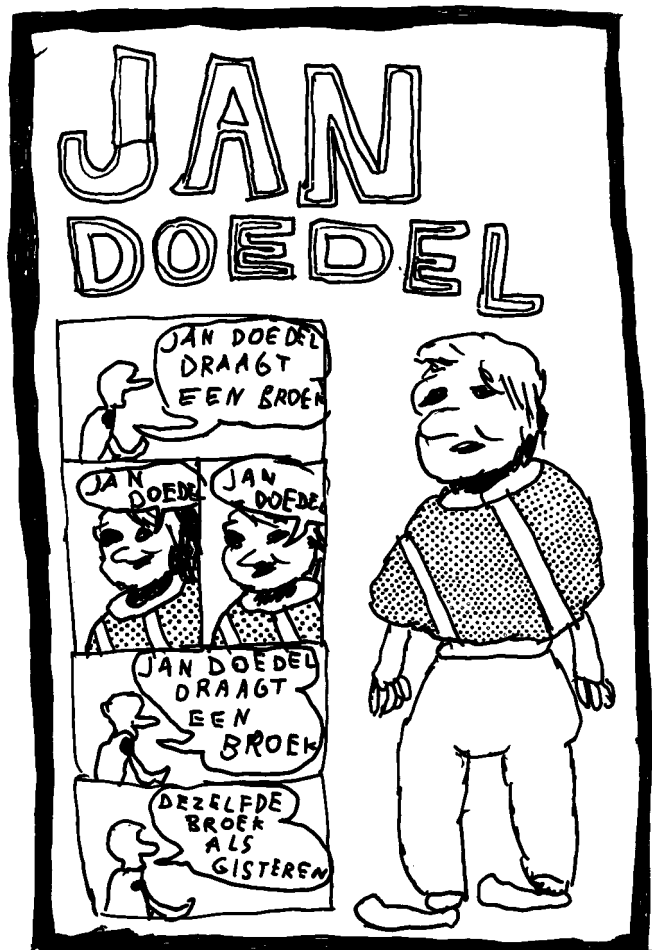
Anderen blijven daardoor weg van uw oeuvre. "Captain Beefheart: da's die gast over wie de pdw's, Patrick Riguelles en Tom Barmans van dit apenland zitten te lullen hoe moeilijk verteerbare en interessante boel hij maakt, zonder dat ze de plaat een halve keer beluisterd hebben". Het is een spijtige zaak dat die Riguelles en Steenhauts een argument worden om zelf niet naar een plaat te luisteren.

Verdichting drie: laten we wel wezen, beste Don, uw oeuvre is veel minder experimenteel dan dat die vele eminente critici ons willen laten geloven. Uw muziek wordt beschouwd als een eindpunt, het meest radicale en extreme. We moeten eerlijk zijn, Don, de Haringsmasker Replica is een prachtige plaat, met een ongelofelijke cover, vol dadaïstische buitenissigheid, maar ze is niet meer dan een gekke freeblues plaat. Niet gekker dan pakweg David Heitkotter, Beat of the Earth, of The Square Root of Two, bands uit dezelfde periode, met dezelfde vrijheid. In de context van de jaren zestig is Haring Masker Kopie allesbehalve

een geïsoleerde aberratie, helemaal niet het eindpunt in een teleologische evolutie in de muziekgeschiedenis. Ik denk dat u zelf maar al te goed door had dat muziek bestaat in het moment, in het nu, niet in de muziekgeschiedenis. Dat een reeks van platen over een bepaalde tijdsperiode een canon vormen, heeft eigenlijk weinig te maken met muziek zelf, maar eerder met muzikkeners die rukken op hun muziekkennis.

Jeroen Bosch lijkt met zijn apocalyptische oeuvre nu ook een geïsoleerd figuur in de kunstgeschiedenis, terwijl veel van zijn tijdgenoten zich op dezelfde thematiek focusten: zonde en verderf, de hel en de hemel.

Niet dat u het zich allemaal aan heeft getrokken daar in uw grot. Schilderijen schijnen leek toch veel lucratiever, en dan moest u tenminste die idiote hoed niet meer dragen, de mythe en de verdichting van de realiteit doet het werk zelf wel. Ik geef u groot gelijk. Nog eens bedankt voor uw Replica van Maskers Haring. Jaag ze daar de kast maar op in de Elysesse Velden door fasten bulbous and a neon dream octopus te reciteren.

Tim Goss was de keyboardspeler van The Shadow Ring, een invloedrijke undergroundband uit de jaren '90 die lofifolk met experimentele noise, tapeloops en spoken-wordpoëzie combineerde. Solo kwam Goss in 2010 op de proppen met enkele ultragelimiteerde vinylreleases vol bevreemdende synths en donkere poëzie. Na enkele soloconcerten wordt hij nu bijgestaan door zijn zestienjarige stiefdochter. Call Back The Giants is te zien op Kraakfest 2011.

call back the giants

"Call Back The Giants was voor mij de logische stap na The Shadow Ring, ook al duurde het uiteindelijk meer dan vijf jaar voor ik er echt was. Ik ben tussenin altijd verder blijven opnemen, maar vooral voor mezelf. Twee jaar geleden vroeg Pineapple Tapes mij of ik iets wilde doen voor een compilatie. Dat was de eerste keer dat ik met Call Back The Giants naar buiten kwam, ook al heette het toen nog "Tim Goss featuring Beverley's Records."

- Hoeveel van The Shadow Ring zit er in wat je nu doet?

Er zijn uiteraard veel gelijkenissen tussen beide, wat normaal is. Maar er zijn ook verschillen. Ik las hier en daar dat wat Graham (Lambkin, zanger van The Shadow Ring) nu doet meer in de lijn van The Shadow Ring zou liggen, maar daar ga ik niet mee akkoord. Op onze laatste twee albums hoor je zowel de geluidslandschappen van Call Back The Giants, als de meer songgerichte aanpak waar Graham nu mee verder gaat.

- Naast muziek is ook poëzie belangrijk in Call Back The Giants. Schrijf je alles zelf of haal je de tekst van ergens anders?

"Poëzie" vind ik zelf nogal een groot woord voor de teksten die ik schrijf. Ik lees wel redelijk wat gedichten en haal daar dan ook wel inspiratie uit, maar ik zou mezelf nooit een dichter noemen. Ik schrijf wel graag en ik krabbel ook voortdurend op alles wat ik tegenkom. Op oude bonnetjes als het moet. Het gaat dan over waar ik op dat moment mee bezig ben in mijn leven. Ik heb geen specifieke schrijfstijl, ik probeer vooral gedachten of gevoelens op papier te zetten. Als ik de muziek klaar heb, dan gebruik ik die stukken tekst en herschrijf ze als het moet.

- Omdat het een van mijn persoonlijke favorieten is, kan je vertellen waar je het in het nummer Call back the giants over hebt?

Dat nummer is een gotische klaagzang, een heidense fantasie. Het kijkt terug naar het verre verleden en is een schreeuw om hulp naar de reuzen die hier volgens sommige Engelse verhalen in de prehistorie rondliepen. Het is een terugblik op hoe de wereld er toen uitzag, terwijl het hier en nu rondom ons aan het vergaan is. Maar het vertelt er ook meteen bij dat als we die reuzen naar hier zouden halen om hen te vragen hoe we de toekomst kunnen overleven, we hen waarschijnlijk onmiddellijk zouden vastbinden omdat we er bang van zijn. Onze angsten verlammen heel vaak ons verstand, dat is de boodschap erachter. Dat is dan ook meteen het verhaal achter de naam van de groep.

- Je speelt sinds kort ook regelmatig samen met anderen. Verandert dat iets?

Call Back The Giants als groep is eigenlijk vooral mijn stiefdochter Chloe en mezelf. Ik probeer haar meer te betrekken bij het schrijven van de nummers, maar ze zingt vooral graag. Live spelen er regelmatig nog andere leden mee, maar dat hangt af van optreden tot optreden. Ze maken geen vast onderdeel uit van de groep.

- Hoe is het om dit soort muziek te spelen met je stiefdochter? Voor zo'n jong meisje toch niet echt voor de hand liggende muziek?

Het stuk met de vrouwenstem op Call Back the Giants heeft ze zonder mij gemaakt. Ze is er heel natuurlijk in. Al toen ze erg jong was, was ze heel erg geïnteresseerd om muziek op te nemen. Toen ik haar vertelde dat ik een vrouwelijke stem zocht, was ze onmiddellijk enthousiast. Het is bijzonder om muziek te maken met Chloe. Ze is erg getalenteerd, speelt piano en zingt en danst in het hele huis. Maar ze luistert natuurlijk naar heel andere muziek

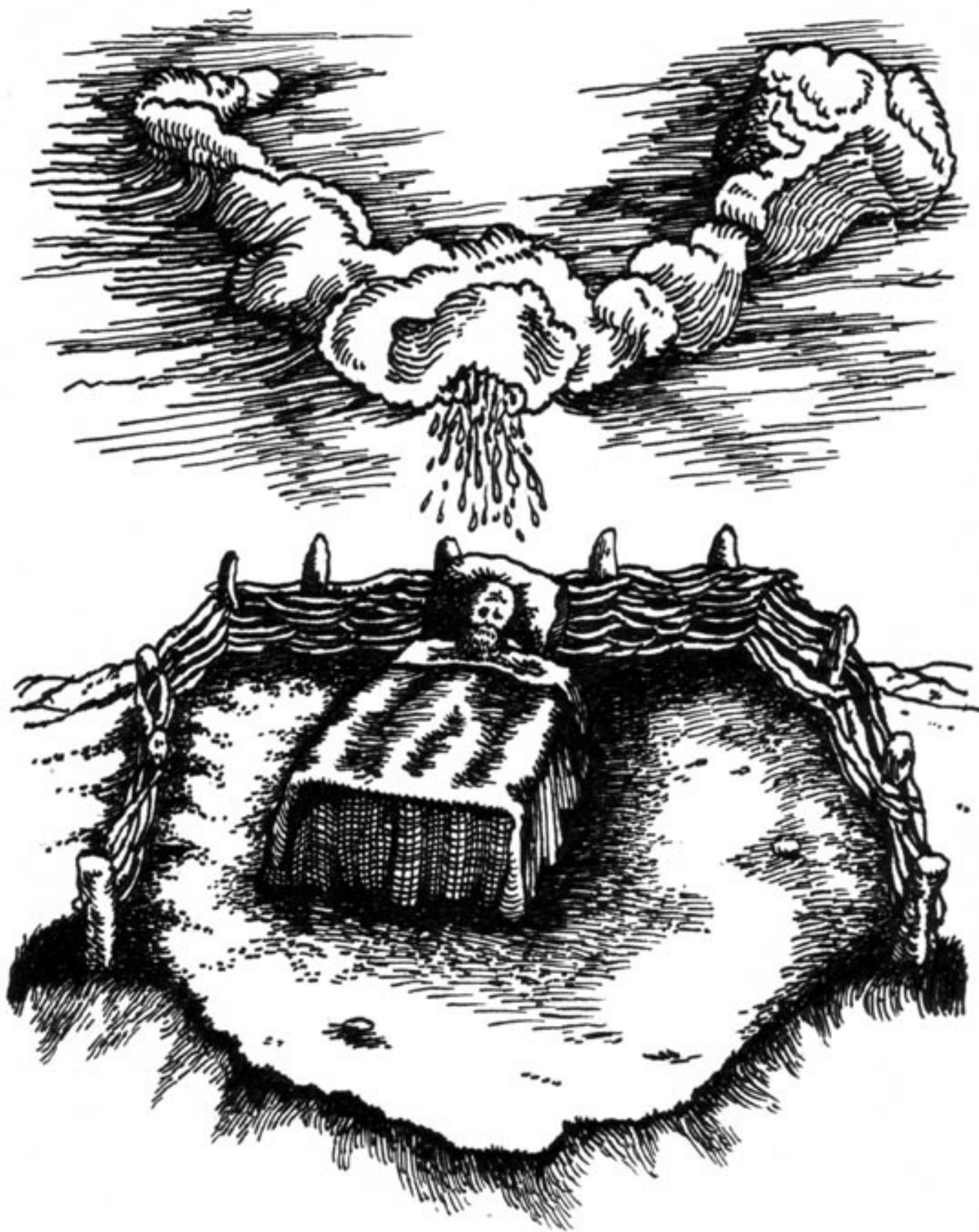
dan ik. Ze is meer fan van Lady Gaga dan van Throbbing Gristle. Ze doet mee met een typische tienerhouding van "moet het echt?" en heeft tegenwoordig wat aanmoediging nodig, maar ik zie dat ze op haar Facebookpagina wel alle foto's van onze optredens zet. Er komt binnenkort ook nieuw materiaal uit waar ze aan meegewerkt heeft. Ik zou graag hebben dat ze zich meer bezig houdt met onze muziek, maar ze heeft natuurlijk nog haar schoolverplichtingen.

- Breng je haar mee naar het Kraak Festival?

Ze vindt het heel leuk om op te treden en gaat daar dan ook volledig in op, dus ja: ze komt ook mee naar het Kraak Festival. Call Back The Giants zal daar een trio zijn: Chloe, ik en nog een derde lid. Dat we met drie zijn, wil niet zeggen dat er veel zal veranderen aan het geluid van toen ik alleen speelde. De repetities verlopen vlot, dus hopelijk zit onze set ook goed.

Tekst: Bert Dhondt

VERGETEN PLAAT

Tekst: Tommy De Nys

V/A 'RadioNome' (VPRO, 1982)

In 1982 bracht de Nederlandse radiozender VPRO een compilatie uit waarbij hun programma RadioNome centraal stond. De plaat werd samengesteld door de presentator en bezieler van het programma, Richard Zeilstra. In die periode waren er verschillende baanbrekende radioprogramma's te horen op de VPRO. Er was bijvoorbeeld De Suite met Wim T. Schippers, maar met het licht op deze Vergeten Plaat beperken we ons beter tot twee programma's: Spleen en RadioNome. Beide besteedden aandacht aan de avantgarde en nieuwe muziek en meer bepaald aan groepen die een duidelijke focus hadden op new wave, minimal en synthmuziek. In hun zendtijd kwamen bands aan bod zoals Clock DVA, Benjamin Lew, Ptose, Der Plan, Muslimgauze en The Legendary Pink Dots. Deze twee radioprogramma's komen samen op deze Vergeten Plaat. Zo vind je er nummers op terug van de muziekgroepen waarin de presentatoren zelf speelden. De makers van Spleen waren Ignit en Van Kaye. Zij leverden drie nummers voor deze elpee. De bezieler zelf deelt tracks van zijn groepen Nine Circles en Genetic Factor.

In totaal staan er zes verschillende Nederlandse groepen op deze uitgave en die kan je vooral situeren in het Amsterdamse en Haarlemse krakersmilieu. In die tijd was het er een echte broeihaard van allerhande groepen en releases. Als je kijkt wat Ignit & Van Kaye hebben uitgebracht op hun label Ding Dong Records And Tapes, dan zie je vanzelf een nieuw ruimteprobleem rijzen in je platenkast.

Het album start met een nummer van Stephen Emmer. De muziek is een mengeling van oosterse percussie en westerse synthesizermuziek. Het doet erg filmisch aan en klinkt als een themasong. Stephen Emmer staat bekend als de oprichter van het muziektijdschrift Vinyl en was ook een tijdje presentator van het programma Radionome. Later zou hij vooral faam maken dankzij talloze tunes die hij maakte voor televisieprogramma's.

Ignit en Van Kaye leverden drie opzwepende newwavenummers. Wanneer Ignit van Kasteren – de enige vrouwenstem in dit trio – zingt, komt de Belgische groep Vita Noctis dicht in de buurt.

Als je Ed van Kasteren hoort, krijg je het gevoel dat hij fantaseerde over een bestaan als Amerikaanse rock-'n-rolljunkie.

De A-kant wordt afgerond met twee nummers van de groep Nine Circles. Spilfiguur van die groep is de samensteller van het album Richard Zeilstra. Het verhaal doet de ronde dat de groep begon onder de naam Genetic Factor omdat de band drie mannelijke groepsleden telde. Toen die elk een vriendin hadden, verdeelden ze hun huis onder in drie aparte delen en ontstonden er ook drie bands, die wel door het leven gingen onder dezelfde entiteit: Nine Circles. Uiteraard duurde dat verhaal niet erg lang en na twee jaar hielden ze het voor bekeken.

De groep Smalts opent de B-kant van de compilatie met twee nummers. Het groepsgeluid klinkt avontuurlijk: een goeie baslijn en zeer fijne klankstructuren doen denken aan het betere solowerk van Brian Eno. Verder worden etnische invloeden gecombineerd met computertechnologie. Alles klinkt tot op vandaag nog steeds hedendaags en relevant. De groep Smalts ging verder onder de naam Minny Pops en kwam recent terug bovendien dankzij een aantal nieuwe releases.

Cargo Cultus neemt de volgende twee bijdrages voor hun conto. Het Haarlemse trio heeft Fad Gadget, Daf en Joy Division als referenties. Er zijn een paar singels te vinden van de groep, maar daarna verdwenen ze in het Nederlandse nachtleven. De leider van de groep, Dick Koopman, gaat vandaag nog steeds als een hedonist door het leven in de vorm van organisator van allerhande gayparties.

De plaat eindigt met het project van de bezieler. Onder de naam Genetic Factor creëert Richard Zeilstra hier solo een experimenteel sluitstuk vol angstaanjagende geluiden en een dreigende toon. Die wordt helemaal ten top gedreven op het moment dat de protagonist met lugubere stem afscheid neemt van de wereld. Een zeer leuke verzamelaar uit de tijd dat samenstellers en muzikanten bijna altijd dezelfde taal spraken.

VR 4/02 YOU RASKAL YOU & FRIENDS

VR 11/02 THE PLOW THAT BROKE THE PLAINS (FILM MET LIVE SOUNDTRACK)

A CLEAN KITCHEN IS VR 18/02 A HAPPY KITCHEN

ZA 12/02 CREEP STREET

VR 25/02 LOVE CRAB & co LIONS & LAMBS

ZA 26/02 MOKT LAWIJT

ZA 5/03 BLACKHAND RECORDS NIGHT CHERRY CHOKE, DLN&RUFUS, ZAAM

VR 11/03 WERKKAMP010 FILM

ZA 12/03 DAS FETTFEST

WO 16/03 POINO + THE ARCHETYPES

ZA 19/03 SUNBURNED
i.s.m. Ultra Eczema

HAND OF THE MAN +SHAZZULA

WWW.SCHELDAPEN.BE
D'HERBOUVILLEKAAI 36 / 2020 ANTWERPEN

feb/mrt x 2011
www.network-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

**RICHARD YOUNGS x IGNATZ x
EDGAR WAPPENHALTER**

Concert za. 19.02 x 20^h

KRAAK FESTIVAL

The Beautiful Band x Bryce Beverlin II x Thomas Bloch x Call Back The Giants x Arthur Doyle x France x Bridget Hayden x Catherine Christer Hennix x Iasos x Lil B x Mother of Fire x TwinSisterMoon x Floris Vanhoof

Festival za. 05.03 x 13^h x i.s.m. KRAAK

Netwerk/centrum voor hedendaagse kunst x Houtkaai z/n, B-6306 Aalst x T +32 (0)53 70 97 73 x F +32 (0)53 70 97 72 x info@network-art.be x tickets > tentoonstellingen: € 1 / concerten: € 10 / T x KRAAKfestival > € 20 / 25 > www.kraak.net x Op concertavonden tentoonstellingen open 14.00 > 22.00

DE KREUN

DE KREUN VZW · CONSERVATORIUMPLEIN · 8500 KORTRIJK
MUSIC, INFO & TICKETS WWW.DEKREUN.BE OF 32 56 239 855

GOLD PANDA · ELEVEN TIGERS 16.02

JUNIP FEAT. JOSE GONZALEZ 22.02

BLACK HAVEN 25.02

SUUNS 26.02

THE PAINS OF BEING PURE AT HEART 01.03

NOSTALGIA 77 04.03

RUSTIE · FREE THE ROBOTS · TAKE · X&TRICK · MIKIS & GOONY 19.03

JAGA JAZZIST 01.04

DEERHUNTER @ LE GRAND MIX 10.04

DEERHOOF 26.04

BARN OWL 04.05

THEE OH SEES 15.05

AKRON/FAMILY 18.05

STEAK NUMBER EIGHT CD PRESENTATIE 21.05

TOP 5

1.WAGNER - Der Ring des Nibelungen / Patrice Chéreau - Pierre Boulez, Bayreuth Festival (Complete Ring Cycle) (1980)

1976-1980. Vier seizoenen lang Der Ring des Nibelungen van Wagner in Bayreuth. Drie decennia eerder had Pierre Boulez voorgesteld om alle operagebouwen plat te branden. Nu, als gevierd dirigent, vraagt men hem de Ring te dirigeren. Hij haalt als regisseur Patrice Chéreau binnen, nauwelijks 30 jaar oud, homo, Frans (!) en zonder ervaring in muziektheater. Het onwaarschijnlijke duo haalt alle Europese voorpagina's met hun baanbrekende opvoering van De Ring. Bijna alles aan deze productie is geniaal (kostuums, orkest, decors, licht...zelfs de tv-adaptatie is geslaagd) maar vooral de intense, rauw-realistische personenregie in combinatie met de klinische precisie van Boulez maakt het zo beklijvend.

2.PUBLIC ENEMY - Fear of a Black Planet.

Meer dan 20 jaar na datum blijft deze plaat een genadeloze energy boost. Het begint met een bijna meditatieve intro met heerlijke scratches van terminator X maar barst dan los in een klankwildernis waarboven Chuck D zich uit de naad rapt met de ene na de andere onvergetelijke oneliner. Het houdt niet op en de plaat wordt zelfs heviger en beter naar het einde toe met B side wins again, War at 33 1/3, Reggie Jax... ik heb er geen woorden voor.

3.GÉZA ANDA - Frederic Chopin 24 Preludes Op 28

Géza Anda als de perfecte pianist in de 24 preludes van Chopin: verfijnde elegantie en intellectuele diepgang. Hij had (in 1965) de vrijheid om veel tijd te besteden aan de opnamekwaliteit want een piano is zelden nog zo mooi opgenomen. Naar deze plaat luisteren is je onderdompelen in de unieke biotoop van de Europese elitaire salons van de 19de eeuw. Het enthousiasme waarmee Chopin de mogelijkheden van de virtuoze pianist ontdekte wordt nog versterkt door de stijlvolle smaak waarmee Anda die vondsten gestalte gaf. (de cd-versie is ok, maar de vinylplaat blijft beter, nog relatief makkelijk te vinden op rommelmarkten)

4.PARIS SISTERS - Greatest Hits

Altijd al een zwak gehad voor goed draaiende meidengroepen (The Slits, The Andrews Sisters, The Breeders, Malaria...) maar The Paris Sisters onder productie van Phil Spector staat bovenaan de lijst. Tijdens de tweede wereldoorlog werd Joseph Beuys, bijna doodgevroren, gevonden door nomadische Tataren die hem insmeerden met vet en in vilt wikkelden om hem warm te houden. Dat is wat deze drie songs doen. Zelfs al heb je het eigenlijk niet nodig, dan nog wordt je als luisteraar machinaal in een couveuse gelegd en zingt Priscilla Paris vlak boven je gezicht met getuiste lippen en frambozenadem: "I love how you love me".

5.CAPTAIN BEEFHEART - Mirrorman. (Buddah Records)

The Captain zonder het maniërisme van zijn latere platen, wroetend in de blues, hortend als een oude tractor. Vooral Tarotplane en 25th Century Quaker zijn goed georganiseerde jams met messcherpe, clowneske gitaren, lispelende hihats en uit zwarte aarde gebakken, stotende baslijnen. Voor mij de beste Beefheart omdat hij nog geen krampachtige greep kan krijgen op zijn surrealistische teksten en kubistische microstructuren. De band lijkt alles terplekke te ontdekken. (Misschien was het wel onder invloed van Zappa dat hij zijn muzikanten zo heeft willen vastpinnen in latere lp's?)

Frederik Croene is klassiek pianist en de helft van Het Voile au Vent-duo met Timo Van Luijk. Vorig jaar kwam zijn solodebuut uit op het Gentse audioMER-lavel. Op 20 februari presenteert hij zijn enigmatische soloproject 'Roll over Czerny' in het STUK in Leuven, als onderdeel van het Artefactfestival. Daarnaast maakt hij ook eigenzinnige soundtracks voor stomme films, zoals 'Kiss' van Andy Warhol. Deze samenwerking met Thomas Smetryns is te zien in Art Cinema OFFoff op 14 februari.

bridget hayden

Op zaterdag 5 maart aanstaande staat Bridget Hayden op het Kraak Festival in Aalst. Dat belooft een indringende performance te worden op het snijvlak van drones en noise. RUIS zocht de jonge Britse muzikante alvast op voor een goed gesprek.

“Het eerste instrument dat ik leerde spelen was de gitaar, denk ik; ik heb niet zo’n goed geheugen. We hadden ook een oude piano thuis die mijn vader groen geverfd had en verder was er natuurlijk de geijkte blokfluit. Op de basisschool ben ik gestopt met fluit en viool omdat ik geen noten kon lezen; ik kopieerde gewoon wat de leraar deed en pretendeerde van het blad af te spelen, quod non dus. Blij toe dat ik dat niet te lang heb hoeven volhouden.”

Dat klinkt redelijk traditioneel en toch kwam je uit bij Vibracathedral Orchestra, een ongelukje zoals je zelf zegt, en inmiddels speel je solo. Wat zijn voor jou de belangrijkste muzikale invloeden?

Ik houd van Bob Dylan om zijn puurheid, net als van The Dead C. Hartzeer dat jankt zoals bij Robert Wyatt en Rallizes Denudes, kan mij ook bekoren. Van John Lee Hookers stem ga ik nog steeds binnen vijf seconden gestrekt onderuit. Live maakten Borbetomagus en Hijokaiden diepe indruk en ik heb zeker ware lessen geleerd van vele vrienden, zowel door wie ze zijn, als door en in hun muzikale werk: Mick Flower, Marcia Bassett, Sunburned, Christelle Gauldi, Stephen Lawrie. Het meest van al luister ik echter naar de geluiden van het huis, de noise van de centrale verwarming en de waterleidingen of de radio die niet helemaal zuiver op een station staat afgestemd. Ik houd ervan dingen met een zeker toeval tot me te laten komen.

Mika Vainio, Phill Niblock en Rhys Chatham zijn slechts een paar namen van mensen die met massieve drones werken in hun composities. Inmiddels hebben drones vanaf de kant van de duistere ambient en zeker de rock en metal een welkom thuis gevonden in de oren van velen. Hoe zie je jouw huidige werk in het spectrum van het dronegenre?

Ik zie mijn nieuwe plaat niet als een dronestuk. Het is een riffer-album en heeft als zodanig meer gemeenschappelijk met de golven van de zee die in de branding breken. De repetitie bestaat dan ook niet uit één lang aangehouden noot, maar brandt zichzelf van binnen uit op. Dat is mij persoonlijk erg dierbaar.

Wat zie jij als de toekomst voor de massieve drone- of riffermuziek?

De drone is zoals de grond onder je voeten; die zal er altijd zijn en blijven. Zolang je weet waar de bodem zich bevindt, kun je altijd alles spelen in en met de drone. Zij stelt je in staat nieuwe akkoorden te vinden; opent je tot spontaniteit en het toelaten van nieuwe, toevallige ontdekkingen.

Sedert 2004 richt je je aandacht voornamelijk op je solowerk; waarin verschilt dit van je eerdere muzikale avonturen?

Ik heb Vibracathedral Orchestra in 2006 verlaten omdat ik genoeg had van mijn eigen reactie op het feit dat ik mezelf niet kon horen spelen. Ik wilde me ook meer op mijn gitaar richten, maar in de band hadden we al veel te veel gitaristen. Dat jaar ontmoette ik Stephen Lawrie met wie ik al snel een muzikale connectie ontwikkelde. We hebben een paar jaar gespeeld onder de naam Telescopes. Ik liep echter weer tegen dezelfde muur, omdat ik mijn identiteit als muzikant en componist tot uiting wil laten komen. Dat maakt me tot een lastig persoon om mee samen te werken, aangezien ik een zeer duidelijke visie heb over hoe ik wil dat mijn muziek moet klinken.

Omvat je artistieke visie ook andere kunstvormen dan de muzikale?

Bij tijd en wijle zie ik verf, licht en muziek als verschillende media om hetzelfde gevoel uit te drukken. De notie op te gaan in iets dat vele malen groter is dan mezelf is de premisse waarnaar ik in mijn artistieke leven handel en die wil ik dan ook als een ware ontdekkingsreiziger verkennen. Met geluid is het makkelijker om de zintuiglijke waarneming en sensatie te laten opgaan in de omgeving en in een totaalbeleving, omdat het lichaam puur fysiek reageert op geluid; het oor immers levert niet de mate van 'onthechting' van het individu ten opzichte van het gepresenteerde werk op zoals bijvoorbeeld het oog dat wel doet. Maar natuurlijk zijn er altijd wegen te zoeken en te vinden om dat 'euvel' voor de visuele kunstenaar te ondervangen en daarom begeef ik mij vol goede moed in verschillende kunstvormen op pad om die te ontwaren.

Vormt je artistieke output één geheel aan werk of moeten we het los van elkaar bezien?

Ik ben ermee bezig er één geheel van te maken. Mijn lichtinstallaties en schilderijen komen binnenkort op mijn site te staan en dan worden de dwarsverbanden hopelijk kristalhelder.

Welke rol speelt ruis (of noise) in je artistieke visie als geheel en muziek in het bijzonder?

Ruis is niet los te koppelen van de rest van de wereld. Het omringt ons allen, continu, en dan heb ik het niet over het noisegenre. Het negeren van de alomtegenwoordige ruis betekent dat je voorbij gaat aan de spontaniteit van elk moment.

Over de muzikale noise wordt weleens gesteld dat het genre zijn zenit bereikt qua extremen van geluid, zoals bij Merzbow of de harsh noise wall van Vomir. Naar welke

nieuwe oorden zie en hoor jij noise op dit moment en naar de toekomst toe ontwikkelen?

Mijn avontuur ligt in de fysieke manipulatie van een instrument. Ik vind het geweldig wat mensen met elektronica kunnen doen, maar ik prefereer de tactiliteit van een live-instrument. Elektronische effecten kunnen daarbij van nut zijn, maar ik hou er niet van afhankelijk te zijn van samples en loops. Dat kan een veiligheidsnet zijn voor velen, maar voor mij is het dat niet. Merzbow heeft heel veel moeite gestoken in het manifesteren van geluid als sculptuur. Hij is zo goed als het geluidssysteem dat voor hem present is en wat ik hem live heb zien en vooral horen doen was nadrukkelijk krachtig en indrukwekkend. Ik heb Vomir ook live meegemaakt en kan niks zeggen over zijn platen, maar voor mij persoonlijk is het steken van je hoofd in een plastic zak, het op play drukken op een laptop en vervolgens twintig minuten lang stokstijf stilstaan niet bepaald het toonbeeld van 'extreem'. Tegelijk wil ik niets afdoen aan een artiest of een losse performance.

2011 is het jaar van de release van je plaat op Kraak. Kun je alvast een tipje van de sluier oplichten wat de luisteraar in het verschiet ligt?

Ik heb me echt ingegraven en met toewijding en heel noeste arbeid over een lange tijdspanne dit album gemaakt. Het is dan ook een intens werk met vele verschillende tinten en tonaliteiten van treurnis en woede geworden. Het klinkt waarschijnlijk zeer eenzaam, bijna als een opera zelfs, met elementen uit de metal en blues die samengebald worden in nimmer aflatende grooves. Te midden van ingewikkelde 'treurmarsen' en slepende lamentaties verschuilen zich echter ook embryonale songs.

BRYCE BEVERLIN

II

Wanneer we praten over een multidisciplinair artiest, hebben we het meestal over iemand die een viertal muziekinstrumenten bespeelt en er wat film op projecteert. Hij vermengt een aantal kunstkakken en hopla... je krijgt de titel "multidisciplinair artiest". Bryce Beverlyn II is daar de ADHD-uitzondering op de regel. Geen idee waar de man de energie haalt, maar hij slaagt erin om muziek, dans, poëzie, installatiekunst, performance art, theater, compositie, beeldende kunst, stemkunsten en zoveel meer te beoefenen. Gelukkig is muziek zijn voornaamste kunstkak en kunnen we hem voorstellen op het aanstaande Kraak Festival. Een schets van wat het best te omschrijven valt als een levend kunstcollectief!

"LOW HYPE, LOW COST, LARGE EMPHASIS ON ARTISTIC VISION"

TOT HET UITERSTE!

Een beschrijving van Bryce Beverlin II kan bijna niet zonder ellenlange opsommingen. Het aantal projecten dat de man lopen heeft, loopt tot in de honderden. Zelf blijft hij er rustig bij: "De bedoeling van al die disciplines dient om te experimenteren met zoveel mogelijk vormen van communicatie. Op die manier probeer ik de wereld beter te begrijpen, en kan ik mijn ervaringen delen met anderen. Daarom dat vrije improvisatie ook centraal staat in mijn werk. Een andere reden is omdat ik dankzij die vrije improvisatie muziek kan beoefenen met mensen uit verschillende delen van de wereld. Improvisatie is universeel, omdat het onze natuur is." Of het nu gaat om improvisatieprojecten als Squid Fist, de talloze soloprojecten (Leviathan, Ice Volt en Dub Drop, om er maar enkele te noemen) of zijn bij the Melvins aanleunende Scapheproject, Beverlin probeert steeds tot het uiterste te gaan: "Als ik dans probeer ik mijn lichaam altijd tot het einde te duwen om net die fysieke vorm van mezelf te benadrukken. Ook bij performances ga ik voor een guerillatechniek om die sociale conventies te achterhalen zodat ik zelf ook nieuwe gevoelens kan ontdekken. Daarom dat ik vanuit mijn initiële rol als pianist misschien drummer/percussionist geworden ben. Het fysiek-auditieve speelt hier zeker een belangrijke rol."

INSIDE MUSIC

Naast componeren, performen, drummen, percussionist zijn en opnemen runt Beverlin ook zijn eigen Insides Musiclabel: "Hoewel het begon als een project om eigen releases gratis te kunnen aanbieden is het label uiteindelijk gegroeid tot een platform voor verschillende muzikanten. De nadruk van het label ligt op geluid en intentie, maar niet zozeer op een specifiek muziekgenre. Of het nu gaat om vrije improvisatie, progressieve punk, noise of andere dingen, zolang het de geest stimuleert en inspireert kan het op Insides Music. Het is jammer dat zo weinig mensen begrijpen dat deze dingen überhaupt kunnen doorgaan als een muziekgenre. Laat staan dat ze erbij stil staan. Mensen denken vaak dat het shockerend is. Heel abnormaal is dat natuurlijk niet. Mensen zijn over de hele lijn vooral opgegroeid met tonale en ritmische muziek. Neem dat weg, en welke houvast hebben ze nog?"

[DEATHPROJ]

In 2001 begon Bryce Beverlin II met een zekere Kurt Welshinger aan een kortfilm te werken genaamd. "Another casualty was the morale of howard rapach". Intussen, tien jaar later, werd deze kortfilm een onderdeel van een groter project: "Deathproj is momenteel nog een blijvend organisch proces. Hoewel de verschillende beelden kunnen bestaan als kortfilms, proberen we stilaan tot een geheel te komen waar al die scènes een logisch geheel vormen. Dat logisch geheel is dan een fantasieverhaal over "Larotza". We staren ons niet blind op realistische beelden of zaken die we zelf uitgeschreven hebben. We combineren de twee om zo tot een verhaal te komen van verval, vertrek en desillusie."

DE STRAATARTIEST **Stefan Hopmans**

De stoep is zijn kleet. De straatartiest.
Zijn tas stroomt leeg over de tegels.
Schelpen. Lepels. Kiezelstenen.
Hij kaalt en draagt versleten jeans.

Hij knielt. Zijn handen er doorheen.
Eerst langzaam, kalm, met liefde.
Dan woelt hij woest en ziedend.
Eén van zijn schelpen breekt.

In mijn slaap verschijnt hij steeds.
Hij neemt mijn droge lippen beet
en stroopt me van mijn vlees.
Ditmaal is mijn huid zijn kleet.

Hij vormt het dode tot een lied.
en kromt tot hij zijn goden ziet.

PLATEN

Pim van der Graaf, John Humblet, Paniekzaaier

Een titel die je eenvoudig op het verkeerde been zet; *Blood in the coffin* van **Winter Drones**, ja ja. Een zevental tracks, sommige met een heuse songstructuur, afgewisseld door drones, soms tegen ambient noise aanleunend. Het Engelse Winter Drones komt met hun debuut (lp en cd) op Weird Forest Country nadat het eerder verscheen op tape met een beperkte oplage. Absoluut hoogtepunt is het meer dan tien minuten durende *Stiff Wizard*, een zich naar een hoogtepunt toewerkend opus dat bol staat van de spanning. Alsof er net op het achtuurjournaal is gemeld dat een berucht seriemoordenaar in je woonwijk is gesignaleerd en dat daarbovenop je jongste inmiddels al een uur te laat is voor het avondeten. Op hoog volume erg effectief om gasten de kamer uit te jagen zodat je in alle rust uit je dak kunt gaan. Heel koopwaardig, deze release, ondanks die bespottelijke titel. (Weird Forest Country) **1/2

Op momenten te omschrijven als de vrouwelijke Edward Ka Spel, de Finse **Islaja**. Normaal te vinden in obscure gezelschappen als Kemiälliset Ystävät en Avarus, maar hier voor de derde keer solo. Op *Keraaminen Pää* wordt, naast de piano die een hoofdrol kreeg, een groot scala aan instrumenten gebruikt om de psychedelische kleinoden aaneen te smeden. Maar het is met name de ietwat dunne, fragiele Finse zang die het geheel in balans brengt. Niet de plaat om in de stemming te geraken voor een avondje stappen, maar als luisterplaat onaards mooi. (Fonal) ***

Een groeiplaat, de nieuwe van **Mark McGuire**, gitarist van het newagedronetrio Emeralds. Waar op de ijzersterke releases van de Emeralds van de afgelopen jaren toch met name de analoge synthesizers de boventoon voerden, bedient Mark McGuire zich hier toch voornamelijk van akoestisch en elektrisch versterkt gitaargeluid. Enkel daar waar de gitaar met effecten net wat galm krijgt, worden Emeralds in herinnering gebracht. Als geheel wel een geslaagde poging om aan te tonen dat met solo-inspanningen nieuwe richtingen meer de kans krijgen. (Editions Mego) ****1/2

Deze plaat is direct *in your face* en niet zo zachtjes ook. De nieuwe van het uit Chicago afkomstige **Disappears** rockt op een vergelijkbare wijze als hun metropoolgenoten Cave. Erg goed om te horen hoe zanglijnen met een knipoog naar punk gecombineerd worden met krautrockstructuren à la Neu. Een en ander komt met het venijn op de juiste plaats; namelijk in de staart. Een aanrader. (Kranky) ***1/2

Ash Ra Tempel simpelweg gerecycleerd, of is hier toch iets interessanter aan de hand? Het Duitse **Datashock** laat met hun dubbel-lp kosmische tijden herleven en steekt dat ook niet onder stoelen of banken. Met titels als *Lasange Phalanx* en *Schlupp Vom Grünen Stern* worden we teruggeflitst naar Duitse communes van begin jaren '70. Dat de leden van Datashock zelf trots zijn op hun laatste trips maken ze duidelijk door niet mis te verstane statements op internet. En het moet gezegd, er zijn zeker momenten te vinden dat de muziek trucjes met je hoofd uithaalt. We krijgen talloze invloeden voorgeschoteld, de folk van Archimedes Badkar, de oefeningen van Tony Conrad met Faust

et cetera, maar na enkele luisterbeurten blijft er bij mij toch iets knagen. Het is allemaal net iets te gladjes, te gelikt. Niet slecht, maar wat mij betreft had iets meer eigen identiteit de plaat beter gemaakt. (Dekorder) **1/2

Met het recente, plotselinge overlijden van Peter Christopherson kwam definitief een einde aan het legendarische Coil. Dat Coil vanaf het begin en met regelmaat werd versterkt door onder andere Stephen Thrower en Ossian Brown is goed te horen op *Wounded Galaxies Tap at the Window* van **Cyclobe**. Een drietal tracks, die als ether het hoofd licht maken, bedwelmen zelfs. Je moet er voor openstaan, maar als je dit doet dan ... Geweldig avontuurlijke droneplaat die op veel momenten het beste van Coil in zich herbergt. (Phantomcode) ****1/2 - PvdG

Vibracathedral Orchestra's elektrische shahi baajabespeler Michael Flower en drumfenomeen Chris Corsano vormen samen een duo dat op haast perfecte wijze het gestaltprincipe 'het geheel is meer dan de som van de delen' illustreert. Nu zou men kunnen opperen dat dit voor de meeste duo's geldt, sterker nog dat de gezamenlijk gecreëerde meerwaarde de *raison d'être* van alle muzikale samenwerkingsverbanden uitmaakt. Maar het moeilijk te kopiëren geluid van het **Flower-Corsano duo** doet een overtreffende trap vermoeden, namelijk een alchemistische formule om muzikaal goud te creëren. Met een flinke tromroffel wordt de aftrap gegeven: Flower creëert een serie van elastische metaalklanken, terwijl Corsano als een soort van menselijk equivalent van Animal uit The Muppet Show in een hels tempo zijn trommelvellen en cimbale afraanselt. Met het vorderen van het nummer krijgen de klanken van Flower een hypnotische, oosterse kwaliteit en wordt net daardoor de nadruk verlegd naar de naar freejazz verwijzende energie van de immer in beweging zijnde drumpartijen. Het tweede, bijna negentien minuten durende nummer neemt een meditatieve start en laat daarmee zien dat de kracht van dit duo niet per definitie in volume ligt. Stille voor de storm, zo blijkt, wanneer het snepende metaalgeluid opnieuw samensmelt met de allesverschroeiende drums, om vervolgens met brute kracht de poorten van het nirwana open te beuken. Met het derde en laatste nummer, eerder een coda dan een climax, wordt het pad van de westerse traditie eens te meer verlaten en produceert het tweetal een naar primitieve stammen refererende euforie. (geen label) ****1/2

Voor **Valentin** keert David Jackmans **Organum** terug naar de gegroefde geluidsdrager met een verrassende mix van oud en nieuw: statische pianoaanslagen (zo weggeplukt uit *Sanctus*) steken schril af tegen erupties van kapotgeslagen serviesgoed – de plaatsvervanger van de schrapende metaalgeluiden van weleer, zo lijkt het wel – en mysterieuze groepsgezangen. Wie het aanbevolen toerental inruilt voor 33 toeren per minuut krijgt niet alleen meer waar voor zijn geld, maar versterkt eveneens het onheilspellende aura van de single. Zoals altijd: eenvoudig in opzet, briljant in executie. (Equation records) ****

De openingssequentie van *Energy Field* klinkt bedrieglijk herkenbaar: het suizen van de wind, ravengekras en hondengehuil schetsen spaarzaam het beeld van een druilerige lenteochtend aan een uitgestrekt meer. **Jana Winderen** verzamelde deze veldopnames tijdens haar talloze reizen naar afgelegen natuurgebieden zoals Barentsz-zee, Groenland en Noorwegen, om ze achteraf te herschikken tot een functioneel decor dat de luisteraar een toegangspoort tot het ware doel van haar missie biedt – een stem geven aan de goed verborgen onderwaterwereld via geavanceerde opnameapparatuur. De ontdekkingsstocht, verspreid over drie lange nummers, krijgt al snel Jules Verneachtige allures wanneer het bevreemdende, op elektronische clicks gelijkende geluid van schaaldieren (tevens terug te vinden op de cassette-uitgave *The Noisiest Guys On The Planet*) boven het geruis van de zee uitstijgt. Ongewild toont Winderen hiermee aan dat de hippe hedendaagse elektronica al miljoenen jaren geleden onder water ontstaan is en plaatst ze zodoende de muzikale originaliteit van de mens tussen aanhalingstekens. Het diepe gedreun op de achtergrond brengt ondertussen Nurse With Wounds spookschip *Salt Marie Celeste* in gedachten, alsook Bryars' *The Sinking Of The Titanic*. Net door deze referenties zou men verkeerdelijk kunnen concluderen dat Winderen haar (al dan niet bewerkte) veldopnames misschien wel in elkaar kan puzzelen tot een boeiend geheel, doch verder braaf de platgetreden paden blijft bewandelen. Niets is minder waar: wat *Energy Field* net zo fascinerend maakt, is het steeds terugkerende spanningsveld tussen de bovenwereld en de onderwereld, waarbij geluiden van weersomstandigheden, dieren, gletsjers en fjorden doorschemeren in de inktzwarte, peilloze schoonheid van het immer woelige water. (Touch) ****

De tijd dat klassiek geschoolde muzikanten hun neus ophaalden voor popmuziek (lees: alle niet-klassieke muziek) ligt hopelijk alweer een tijd achter ons, maar met de omarming van Whitehouse, zowat de peetvader van de radicale noise, zet **Zeitkratzer** een stap met zeven mijlslarzen vooruit. Nadat oprichter Reinhold Friedl kennismaatte met de muziek van Whitehouse volgde er een *tête-à-tête* met Whitehouse-opperhoofd William Bennett in diens thuisstad Edinburgh om er aan de arrangementen voor deze cd te werken. Voor alle duidelijkheid: Bennett was aanwezig bij de repetities en het mixen van het eindproduct, maar speelt zelf niet mee op deze liveopnames, waar overigens, ondanks de enigszins misleidende titel, geen elektronica aan te pas gekomen is. Een reden temeer om bij een eerste luisterbeurt je oren niet te geloven. *Nzambi la Lufua* is bijvoorbeeld het verbluffende resultaat van hoe muzikanten een nieuwe relatie met hun instrument dienen aan te gaan om er op een gecontroleerde wijze een extreem geluid mee te produceren dat recht doet aan de door Whitehouse o zo geliefde pijnlijk hoge frequenties. Toch blijft het niet bij een vertaling. Het meesterschap van Zeitkratzer ligt namelijk in het parallelle proces van compositie én deconstructie, net omdat door het gebruik van een verscheidenheid aan instrumenten de rijke gelaagdheid van het origineel wordt blootgelegd, evenwel

zonder ooit de alles overwoekerende extremiteit uit het oog te verliezen. Wat ooit begon als een experiment, is vandaag geëvolueerd tot een muziekgenres en -tradities overschrijdend fenomeen: Extreme Acoustic Music. (Zeitkratzer Records) **** -JH

Gunplay is een blaffende hond. Een heerser. Een ongewassen barbaarse *self proclaimed bastard*. Het soort van seksistische schoft à la Mel Gibson die geen moer geeft om jouw bescheiden mening. Hij doet zijn ding zonder scrupules, openlijk rokend, zuipend en cokesnuivend al was hij een verre achterneef van Keith Richards. Voeg daar nog een opmerkelijke Lemmy-achtige fascinatie voor Nazi-iconografie aan toe en we zijn op z'n zachts uitgedrukt geïntrigeerd. We kennen de torenhoge *gangsta* natuurlijk het best als bindmiddel-mc in de door Rick Ross samengestelde all star unit Triple C's maar met deze solomixtape probeert hij aan de reusachtige Rozayschaduw te ontsnappen. De rol van meedogenloze hypeman die Gunplay voor Triple C's verzorgt, spiegelt gelijkenissen met Waka Flocka's plek binnen de 1017 Brick Squad bende. Zonder twijfel leeft de man in een schemerige *warzone* tussen glorieus snobisme en harde waarheden maar bij vlagen spreekt de getormenteerde ziel van een schaamteloze junkie. Gunplay is een enthousiast kind van het post-lyrische hiphoptijdperk die grootspraak nieuw leven in blaast terwijl er op de achtergrond dikke giftige Lex Lugerbeats pompen. Hier en daar onderbreekt DJ Fletch de boel even met wat hilarische drops en boodschappen van algemeen nut. Met deze gratis online mixtape is de toon gezet dus *fingers crossed* dat het échte debuut 'Valkyrie' een mokerslageffect teweeg brengt. ****

Rappers winden er tegenwoordig geen doekjes om en ook tijdens de sombere feestdagen zit men gewoon badend in het zweet te werken in het labo. Net als Gunplay stond stipt op 1 januari ook het debuut van de Dallas undergroundhiphopformatie **Deceptikonz** online. In een ver kinderlijk verleden liet ik mijn Optimus Primerobot het in de frontlinie uitvechten met legendarische Masters Of The Universeactiefiguren. Dat maakte ook niet uit want mijn fascinatie met 80s speelgoed ging diep en die diepgewortelde fascinatie houdt al jaren meerdere rapartiesten in z'n greep. Het brutale duo Deceptikonz bestaat uit Claas en Fetus, die beiden al een indrukwekkende curriculum vitae bij mekaar sprokkelden in de met bloed besmeurde krochten van de horrorcorescene. Vergeet het woord horror ook gewoon even vermits het niet allemaal kommer en kwel is, want zelfs de doorgewinterde rapfanaat heeft hier een vette klui aan. Links en rechts passeren de voor de hand liggende buitenaardse robotsamples en geestige doch licht banale *broken glass*-geluidseffecten die het laatste decennia de globale mixtapescene teisterden. Denk aan een rauwe DMX in Total Recallsetting. Misschien kan de Nederlandse stand upcomedy-mc én notoire Transformerscollector Spacekees hier op een remix springen en een *verse* uit z'n duim zuigen? *Die hard* hiphop voor *heads* zonder vrees die recht door zee gaan. Fuck zacht gekookte windeieren. *** - PZ

4AD
PRESENTEERT

MOTEK
WHITE NOISE SOUND

DRANOUTERRALLY XL

BODUF SONGS
LOW VERTICAL

ROCKLAB

SOLEDAD BROTHERS
REV. JAMES LEG

CINEMA SOLORIENS
& THE COSMODRAMA
FEAT. MARSHALL ALLEN (GUY RA ARKESTRA)

9to5: SCORN / SUBMERGED
END.USER / JUNIOR MARKET
SH LOBSTER / WAKOH / BUG KLINIK SOUND / NENAFED

GRANT HART
LA NUIT BORDELEINE:
LENA DESJARDIS / DELRI / LES VIDEOPHAGES
LAURENT PLESIET / LAURENT BUCKENNOUËRE
THE YOUNG GODS
BOBBAN I MARKO MARKOWIC ORKESTAR
PERE UBU

www.4ad.be Muziekclub 4AD • Kleine Dijk 12 • 8000 Diksmuide

NEW KRAAK RELEASES

BRIDGET HAYDEN - AN INDIFFERENT OCEAN

IGNATZ - SELECTED SONGS FROM CASSETTES

KRAAK

WWW.KRAAK.NET

KRAAK FESTIVAL 2011
March 5th - Aalst, Belgium

Floris Vanhoof (b) / Bryce Beverlin II (usa) / Catherine Christer Hennix (se)
The Beautiful Band (b) / Bridget Hayden (uk) / Call Back the Giants (uk)
Arthur Doyle (usa) / Thomas Bloch (fr) / Lil B (usa) / France (fr)
TwinSisterMoon (fr) / Mother of Fire (usa) / lasos (usa)

KRAAK

NETWORK / center for contemporary art